



DEBRECENI REFORMÁTUS
HITTUDOMÁNYI
EGYETEM

ALUMNI HÍRLEVÉL

Tartalom

Köszöntő.....	1
Áhítat.....	2
Hírek.....	3
Visszatekintés.....	8

Impresszum

Készítette:

Dr. Hodossi Sándor
(intézményi alumni
felelős)

Dr. Morvai Laura
(alumni referens)

Alumni Központ elérhetőségei:

4026 Debrecen,
Kálvin tér 16.

Telefon: +36 52 518-536

E-mail: alumni@drhe.hu

Köszöntő

Hosszabb szünet után jelentkezünk újabb hírlevelünkkel. Morvai Laura visszatért szülési szabadságáról, és újra tudja vállalni a szerkesztési, tördelési feladatokat. Szeretettel köszöntjük, immár két gyermekes anyukaként!

2023 tavaszán szerveztük meg az integráció óta eltelt évek diákvezetőinek találkozóját. A 2010-2023 közötti időszakban 33 felsőbb éves hallgató vállalt diákvezetői feladatokat. Közülük 32-vel vettük fel a kapcsolatot, egyvalakit nem tudtunk elérni. Többségük örömmel vette a megkeresést, és szívesen osztotta meg emlékeit. A találkozót követően azt kértük, hogy tapasztalataikat, legemlékezetesebb élményeiket egy 3500-400 karakter terjedelmű esszében foglalják össze számunkra. Ezekből az írásokból a 2022/23-as tanév végére egy füzetet állítottunk össze, amely sok fényképpel, és adattárral kiegészülve ad sajátos nézőpontból látott képet egyetemünk mozgalmas, sok változást hozó időszakáról. Az összeállítás készen van, és hamarosan hozzáférhető lesz az interneten.

Ősszel megtartottuk hagyományos alumni kirándulásunkat. Ezúttal győri szálláshelyünkről Mödling és Baden városait kerestük fel, majd vasárnap Győri gyülekezet istentiszteletén vettünk részt. A kirándulásról részletes beszámolók olvashatók mostani hírlevelünkben.

Már most elkezdjük jövő évi kirándulásunk szervezését. Mivel az évek során egy 50-60 fős „mag” állt össze, akik szívesen töltenek együtt néhány napot egymással, 2024-ben merészebb álmokat is merünk kitűzni magunk elé. A részletekről következő hírlevelünkben számolunk be.

Hodossi Sándor

Azt mondta a Lélek Fülöpnek: Menj oda, és csatlakozz ahhoz a hintóhoz!

(Ap Csel 8,29)

Győr, 2023.09.22.

A csatlakozás nem túl gyakori, de találó metaforája az életnek. Születésunktől az utolsó leheletünkig rövidebb-hosszabb időre, de mindig csatlakozunk valakihez, valakikhez. Életünk legnagyobb ajándéka is egy csatlakozás. Az, hogy csatlakozhattunk Krisztushoz, mert Ő már korábban csatlakozott hozzánk. Vannak olyan csatlakozásaink, amelyekre sokáig készülünk, hosszan tervezgetjük őket, és vannak olyanok, amelyek váratlanul, meglepetésként érnek bennünket.

Mint Fülöpöt a néptelen gázai úton való találkozás az etióp főemberrel. Erre biztosan nem volt felkészülve. Nem szerepelt a tervei között. Úgy került mégis oda, hogy engedelmeskedett a Lélek indításának. Fogalma nem volt arról, hogy mit keres majd az elhagyatott gázai úton, de a Lélek szavára elindult. Nem okoskodott, nem magyarázta meg, miért felesleges, miért értelmetlen, hanem ment. És csatlakozott, akihez kellett. És ennek hatására a más kultúrából érkező Istenkereső ember csatlakozott Krisztus követőihöz. A Lélek vezetése láncreakciót indított el. Az egyház története is csatlakozások története.

Ma mi is csatlakoztunk. Volt, aki hajnalban, a debreceni pályaudvaron csatlakozott a csapathoz, volt, aki csak délután Győrben. De jött, mert csatlakozni jó. Jó olyan közösséghez tartozni, amelyik maga is csatlakozott, amelyik kapcsolatban van az Élet forrásával. És mi csatlakoztunk. Isten népéhez, majd a DRHE közösségéhez, később az alumni kirándulás csapatához. És vannak társaink, akik Lélekben velünk vannak, mert ehhez a közösséghez tartoznak, akik szerettek volna eljönni, de betegség, munka, vagy családi programok miatt ezt most nem tudták megtenni.

Nagyon más ez a mai csatlakozás, mint Fülöpé volt 2000 éve. Nem hintóval fogunk utazni, és ha vízhez érünk, keresztelőt sem tervezünk. Talán Ézsaiás könyve sem fog előkerülni az úton. Mégis, lényegét tekintve ugyanolyan: mert magában hordozza a kapcsolódás lehetőségét. Egy emberi közösségen keresztül csatlakozunk az Élet forrásához.



Hodossi Sándor

Beszámoló a DRHE Alumni Közösségének 2023. évi kirándulásáról (Győr – Mödling – Baden bei Wien)

Egyetemünk Alumni Közösségével, 2023. szeptember 22-e és 24-e között 25-en vettünk részt a már hagyományossá vált alumni kiránduláson, melynek helyszínei ebben az esztendőben Győr, Mödling és Baden bei Wien voltak.

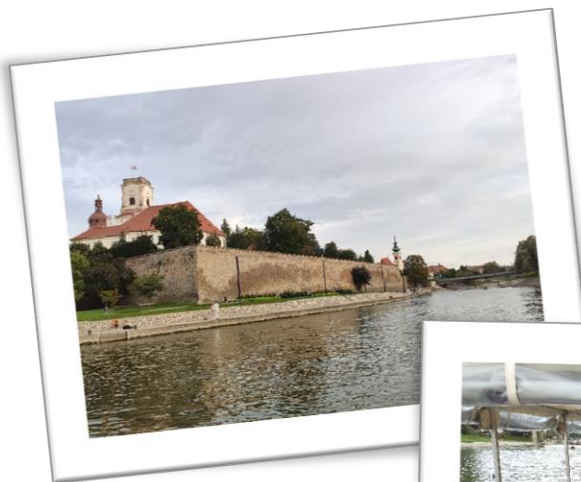
Pénteken kora délután Győr belvárosában sétáltunk a csoport egy részével, és felfedeztük a történelmi épületeket, templomokat, hidakat.

A folyók városában, egy kibővült csapattal folytattuk a kulturális ismeretszerzést és élményszerzést. Elsőként a Szent László Látogatóközpontban tekintettük meg a vértanú püspökről, Boldog Apor Vilmosról szóló kiállítást. A püspök családfáját, fiatal éveit, pappá válását, püspöki szolgálatának kezdeti időszakát és Győrben végzett szolgálatát, illetve tragikus halálának körülményeit egy interaktív kiállítás keretében ismerhettük meg. Számomra megindító volt a püspök önfeláldozása és hitvallása, hitéről tett tanúbizonysága. Győr 1945. március 28-án kezdődő ostroma során a menekülőket a Püspökvár pincéjében bújtatta. Híveinek védelmezése közben, nagypénteken szerzett halálos sérülést. Húsvét vasárnap hajnalban bekövetkezett halála előtt Isten dicsőségéről, valamint a magyar nép megmaradásába és boldogulásába vetett reménységéről tett tanúbizonyságot. Több alkalommal is eltemették, újratemetése 1986-ban, a Győri Bazilikában történt. 1997-ben Szent II. János Pál pápa boldoggá avatta. Boldog Apor Vilmos papi jelmondata a következő volt: „A kereszt erősíti a gyengét, és szelídíti az erőset.”

A kiállítás tanulságait magunkkal vittük, és így indultunk a közeli Nagyboldogasszony-székesegyházba. A templom értékes kincse Szent László király hermája, a mellszobor alakú ereklyetartó és az abban őrzött koponyacsont, melyet eredetileg Nagyváradon őriztek, és amely kalandos úton került Győrbe. A koponyacsont 1607-ben Naprághy Demeter püspök által került Győrbe, majd egy darabját 1775-ben Zichy Ferenc püspök a Nagyvárad Székesegyháznak adományozta. „A Szent Korona és a Szent Jobb mellett a Szent László-herma hazánk legjelentősebb szakrális emléke.” (Forrás: a székesegyházban található tájékoztató szövege.)

A közös sétát követően egy hajókiránduláson vettünk részt, melynek során két csoportban, két sétahajón utazva, egyidejűleg ismerhettük meg a folyók városának történetét. Győr különböző korszakokban szerzett elnevezéseit, folyóit, mesterséges szigetét, természeti kincseit és épített örökségét, köztük az öt, békében élő felekezet templomait. A naplementét hajókirándulásunk során csodálhattuk meg.





Utunk ezt követően a Református Templomba vezetett, ahol a kirándulás szervezője, Dr. Hodossi Sándor tartott áhítatot. Igei szolgálatának középpontjában a csatlakozás állt. Kiemelte, hogy az Alumni Közösség tagjait a Krisztushoz való csatlakozás mellett az egyetemi tanulmányok, szolgálati területek és barátságon túl immár a hozzávetőlegesen 60 főt számláló kiránduló közösség is összeköti. Mivel minden évben vannak új útitársak, ezért az áhítatot követően folytattuk az ismerkedést.



Kirándulásunk második napján két ausztriai történelmi várost tekintettünk meg. Mödling, „az osztrák mesevárosként” is emlegetett történelmi város számos kulturális emléket őriz. Fontos hagyománya van a karácsonyi vásároknak és a mézeskalács készítésnek. A város legrégebbi temploma több mint ezeréves. A templom közelében, a Bécsi-erdő bérceire felkapaszkodva, kisebb túrát követően, az egykori várrom ablakaiból tekintettük meg Bécs látképét. A város egyik nevezetessége a Beethoven-ház, melyben a világhírű zeneszerző a nyarait töltötte, és amelyben több zeneművet is komponált.

Rövid utazást követően Baden bei Wien történelmi fürdővárosába érkeztünk. A főtéren megtekintettük a Szentháromság-szobrot, majd rövid sétát tettünk az óvárosban. A város egyik nevezetessége a Kaszinó, mely korábban gyógyfürdőként működött. Mátyás király egykori kastélya napjainkban hotelként működik. Az ország legnagyobb rózsakertjét is megtekinthettük.



Győrbe való visszaérkezésünkkel egy beszélgetésen vettünk részt, melyen Dr. Hodossi Sándor tanár úr igei szolgálatot végzett, melyben Isten ajándékainak gazdagágáról beszélt.

Vasárnap délelőtt csoportunk egy része istentiszteleten vett részt a Győri Református Templomban.

Vasárnap kora este lelkileg feltöltődve, új ismeretségekkel, barátságokkal és élményekkel gazdagodva, hálás szívvel térhettünk vissza otthonainkba.

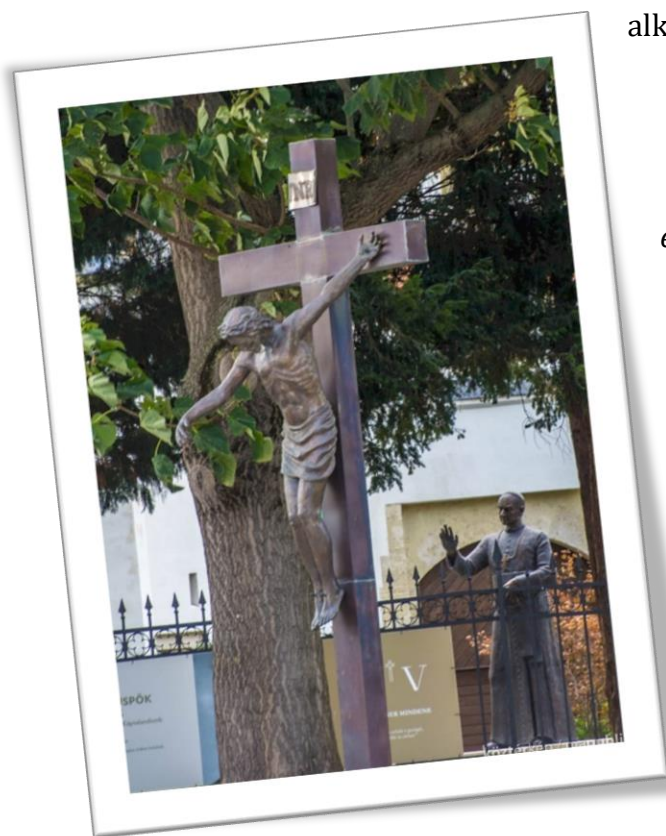
Koi Ágnes

Mindenkinek mindene

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy ifjú, legkisebb fia egy nagynevű és nagy múltú erdélyi nemesi családnak. Elindult a nagyvilágba, követve az őt megszólító és szolgálatra hívó isteni hangot. Sok földet bejárta, sok tudományt magába szívott. Sok mindent elvégzett, sok „sárkánnyal” megküzdött, sok emberrel találkozott, sok emberen segített. Végezetül elnyerte – nem a királyságot-, hanem a mártíromság hervadhatatlan koszorúját. Boldogan élt és boldogan halt meg.

Akár egy népmese rövid ismertetése is lehetne ez a néhány sor, valójában báró altorjay Apor Vilmos győri püspök élete dióhéjban. Azé az Apor Vilmosé, akiről – valószínűleg a jelenlevők közül többen magammal – a nevén kívül szinte semmit nem tudtam. Éppen ezért aztán örömmel és kíváncsian csatlakoztam a csoporthoz, akik az emlékkiállításra indultak, nem is sejtve, hogy a kirándulás lelkeségében legtöbbet adó eseményén veszek részt.

A kiállításra való bebocsátásunkra várva, mintegy ráhangolódás képpen, a Püspökvár előtt körbejárhattuk és gondolatainkkal körbe foghattuk Lebó Ferenc Mindenki Krisztusa c. köztéri alkotását.



„Akit magunk előtt látunk, Mindenki Krisztusa, aki érettünk, a mi üdvösségünkért halt meg a kereszten, s támadt fel harmadnapon. Ahogyan szemléljük – első látásra egy szokatlan, talán megdöbbentő Jézus ábrázolásról van szó. Mindez azért van, hogy közelebb vigyen bennünket a lényeghez, a krisztusi tanításhoz. Jézusnak vannak olyan ábrázolásai, ahol Szent Ferenchez, Szent Kamillhoz, Szent Bernáthoz és más szentekhez hajol le a keresztről, a győri keresztről lehajló Krisztus minket- mindannyiunkat ölel át.

Ferenc pápa 2013. október 4-én a következőket mondta Assisiben a San Damiano Krisztusáról :

"Jézusnak nincs csukva a szeme, nyitva van, tágra nyílt tekintete a szívhez szól. És a kereszt nem vereségről - kudarcról beszél nekünk. Paradox módon olyan halálról beszél, ami maga az élet, és életet teremt, mert a szeretetről beszél, és mert Isten szeretetének megtestesülése – és a szeretet nem hal meg, sőt, legyőzi a rosszat és a halált. Aki hagyja, hogy a megfeszített Jézus rátekintsen, az újrateremtődik, 'új teremtménnyé' lesz. Innen indul minden: ez a kegyelem élménye, amely átalakít, annak a megtapasztalása, hogy szeretnek minket anélkül, hogy kiérdemelnénk, bűnösségünk dacára is. Ezért mondhatja Szent Ferenc Szent Pál nyomán: "Engem Isten őrizzen meg attól, hogy mással dicsekedjem, mint Urunk Jézus Krisztus keresztyével" (Gal 6,14)."

Ezek a gondolatok érvényesek a győri keresztre is.

Hiába születik meg akár ezerszer Jézus Betlehemben, ha szívünkben nem él, örökre elvesztünk. Mindig Krisztus a kezdeményező, Ő hajol le hozzánk a szenvedés keresztjéről, nekünk csak észre kell venni, el kell fogadni a Krisztusi szeretetet. Az arcán fájdalom van, de nem a keresztre feszítés fájdalma, hanem az irántuk való aggódásé, a mi gyarlóságaink látása, ... ugyanakkor a megbocsátás és a szeretet a lényege ennek a tekintetnek.” (<https://www.kozterkep.hu/33957/mindenki-krisztusa>)

Mindezeket végig gondolva indultunk a kiállításra, elhaladva Apor Vilmos életnagyságú szobra előtt, amit visszafelé már egészen más szemmel néztünk meg...

Az emlékkiállítás egyik zsenialitása a helyszín volt. Az a pincerendszer, ami a vértanú püspök életének utolsó helyszínéként valahogy még hitelesebbé tette a mondanivalót. A legmodernebb kiállítás-technikai eszközökkel keltették életre Apor püspök korát és személyes életútját.

Az első terem a családot mutatta be: egész falat beborító családfa, rajta a legjelentősebb ősök, reneszánsz freskó-másolatok, képek emberekről, kastélyokról. Az elindulás. Mindez érdekes fény és hangtechnikával. A sötét teremben mindig oda vetült a fény, amiről a hang éppen beszélt.

A következő teremben a tanulmányait, a Gyulán eltöltött éveket, a közösség-szervező munkát, az önmagát semmilyen szinten nem kímélő, a szolgálatban élő és égő papot ismerhettük meg, aki Győrbe kerülve és már a háború szörnyűségei között kitartóan, rendíthetetlenül végzi a szolgálatát, megtesz mindent az üldözöttek megmentéséért. Korabeli hangfelvételek, filmrészletek, egy-két személyes tárgy és egy megtörtént látogatásról készült játékfilmrészlet mutatta be azt a mai szemmel is szerteágazó, de valójában csak és egyedül a megfeszített, értünk életét adó Krisztust követő szolgálatot, aminek mélyén már készülődött a vértanúság.

Ülünk egy minimalista pincekápolnában és hallgatjuk az úrvacsora szereztetési ígéit. Ez az a hely, ahol élete utolsó szentmiséjét mutatta be Apor Vilmos. Aztán az áhítat percei után szemtanúk, akkor volt fiatal lányok mesélik el, hogy mi történt. Hogyan élt több száz ember a Püspökvár pincerendszerében, hogyan gondoskodott róluk a püspök, hogyan óvták, rejtegették őket a részeg orosz katonáktól.

Megkezdődik 1945 márciusának végén Győr ostroma. Még többen zsúfolódnak össze a menedéket és biztonságot nyújtó pince-rendszerben.

Aztán az utolsó terem, lélegzetelállító hang és fényhatásokkal bemutatja Győr ostromát, és elmondja 1945. nagypéntekének történetét, amikor a fiatal lányokat elhurcolni akaró részeg szovjet katona elé odalép a püspök, mintegy pajzsként, és saját testével fogja fel a lövedékeket, amiknek nyoma máig ott van a mennyezeten. Még életben van, mikor kórházba viszik, de a kezdetleges körülmények között végrehajtott műtét után, 1945. húsvét hétfőjén visszaadja lelkét Teremtő Urának. A lövésnyomok a mennyezeten és a véres ingűj hozta még közelebb hozzánk a történeteket. És minden felháborodás ellenére az volt az érzésünk, hogy egy csodálatos, teljes és befejezett életet kísérhettünk végig a kiállítás során.



Csendesen, gondolatainkba merülve jöttünk ki és még megnézhattunk egy szintén elgondolkoztató film-összeállítást. A katolikus egyház már 1946-ban kezdeményezte Apor Vilmos boldoggá avatását, de ezt 1949-ben leállították, mert az nem lehet, hogy olyan embert avassanak boldoggá, akit a „dicsőséges felszabadító” szovjet hadsereg katonája lőtt le. Újratemetésére a püspöki székesegyházban csak a hatóságokkal való hosszú huzavonát követően, szinte titokban, 1986-ban kerülhetett sor, II. János Pál pápa pedig a rendszerváltás után, 1997-ben a hősiek lelkipásztori kitartás, az önfeláldozó szeretet hőseként a boldogok sorába emelte.

A kiállításról kifelé jövet már egészen más szemmel néztük meg a püspök szobrát. Megismertük mögötte az embert, a krisztusi embert, aki nekünk, többségében reformátusoknak is, nagyon sok mindent tanított az életével, és mindnyájan elhoztuk magunkkal pappászentelési jelmondatát: »A kereszt erősíti a gyengét, szelídíti az erőset«.

„Az igaznak az emlékezete áldott.” (Péld 10,7)

Orosz Béláné Farkas Réka



Visszatekintés

Esküdtfelügyelőként többek között ezt tanította számomra Isten

Éjfél után lehetett, amikor dörömböltek az esküdti szoba ajtaján. Félálomból kelve ajtót nyitottam. Egy teológus srác állt az ajtóban a plafonra szegezett tekintettel, míg egyik kezével a szemhéjait tartotta széthúzva. El nem tudtam képzelni, mi történik. Kérdeztem: Mi a helyzet?! Válasz: Geri, Geri baj van, szerintem egy üvegszilánk a szemembe ment! Több kérdés eszembe jutott ennek hallatán: Hogy kerül üvegszilánk a szemedbe? És miért az én ajtómon dörömbölsz, nem pedig a szobatársadnak szólsz erről? De feleslegeseknek éreztem ilyen dolgokkal húzni az időt, besegítettem a szoba lámpájához, ahol alapos szemügyre vételezés után kiderült, nincs üvegszilánk a szemében, de igazából semmi más sem került bele. Hogy mit érzett, vagy mi volt a szituáció, ami miatt azt gondolta, hogy üvegszilánk került bele, azt a mai napig homály fedi. Nem is ez volt a lényeg. Megnyugtató diagnózis után mindenki ismét nyugovóra térhetett.

Ez az első történet, ami eszembe jut a diákvezető évről. Egy a sok közül, ami azt bizonyítja: egy diákvezetőnek - ahogy egy lelkésznek - mindenhez is kell értenie. Tehát nagyon jó tanuló év lehet ez, ami a szakmára készít. Ami viszont még ettől is fontosabb: megtanultam, hogy emberekért felelek. Megkeresnek olyan dolgokkal is, amihez nincs kompetenciám. Keresnek örömeikben és bánatukban, vagy csak egyszerűen azért, mert nem tudják, kitől kérhetnének segítséget.

Diákvezetőként a szervezés állt hozzám legközelebb. Szerettem előkészíteni eseményeket, örömmel töltött el, amikor dolgok a helyükre kerültek és összeálltak alkalmak. Sorozatos egyeztetések, problémamegoldás, kreativitás kiaknázása. Édesapám kőműves volt és dolgoztam vele. Szerintem így élek meg minden tevékenységet, ahogy mellette kőműves segédmunkásként. A téglák a helyükre kerülnek, az anyagot be kell keverni, hígítani vagy sűríteni. És mindig is örömmel töltött el, amikor végignéztam az az nap elvégzett munka eredményén: állt a fal.

A diákvezetői évben megélhettem ezt a fajta munkát a szervezésben, viszont valamire rá is kellett döbbernem. Nem téglákkal, hanem emberekkel fogok foglalkozni. Nem lehet őket egyik sarokból a másikba átpakolni, bármennyire is jó lenne így eseményeket, vagy közösséget szervezni. Egy téglának nem sok törődés kell, egy embernek annál több. Egy téglát nem fog este álmomból felkelteni, mert baja van. Emberek ezt megtehetik és van, amikor ennek nagyon is helye van.

Az Atya Istennek annyit jelentettek az emberek, hogy a Fiát adta értük, Őt, aki számára a legfontosabb volt. Ennyit érünk és ezt tanuljuk egymásról egy életen keresztül. Lehet egymásra úgy tekinteni, mint eszközökre egy nagyobb cél érdekében, a nagyobb cél legyen bármekkora - közösségépítés, lelkészképzés, egyházfenntartás - elvétjük a kereszt egyik központi üzenetét, hogy mennyit ér az ember.

Esküdtfelügyelőként többek között ezt tanította számomra Isten.

Kovács Gergő



Szeniori visszaemlékezés (2019/2020)

Melyek azok a kompetenciák, amelyek egy ifjú lelkipásztor, tanító, hitoktató vagy kántor szolgálatba állását leginkább meghatározzák? Milyen tudás, készségek, képességek, attitűddé formálódott szokások azok, amelyeket, ha elsajátít könnyebben megküzd majd a mélyvízzel, képes lesz a kihívásokban megtalálni a tanulnivalót, s nem ég ki az első 3-4 évnyi odaadó munkában? Amikor e hivatásokról beszélünk, azt szoktuk mondani: akik ilyen munkának szentelik az életüket, a legfontosabb, hogy az emberi kapcsolatokban megmutatkozó kompetenciákban legyenek a legjobbak, hiszen, amint mondjuk: „ők emberekkel fognak foglalkozni!”

De hisz' mind emberekkel foglalkozunk, mindannyiunk élete attól egész, ha képesek vagyunk a körülöttünk lévő világhoz, s benne különösen is embertársainkhoz egyre jobban, tisztábban kapcsolódni. Ilyen értelemben a hitoktató, a tanító, vagy a lelkipásztor kompetenciái nem is annyira térnek el más hivatásúak kompetenciáitól, sőt úgy általában nem térnek el a más keresztyén emberek számára létszükségletnek mondhatóaktól. Nekünk is emberré kell nőnünk, s ez nem teszi kisebbé feladatunkat.

Az én felnőtté/emberré-válásomban meghatározó szerepet játszott a teológia falain belül töltött utolsó év, a 2019/20-as tanév, amikor Gotával, Ádámval és Janival négyen belevágtunk a HÖK vezetésébe. Már az első hetekben nagyon sokat tanultunk egymásról és magunkról. A határidős feladat sürgető ereje felgyorsította az első lépéseket: rögtön meg kellett látnunk, ki milyen típusú feladatokban találja meg jobban a helyét, ki milyen teherbírású, hogyan kommunikáljunk egymással, hogy ne hogy duplán csináljunk meg egyes dolgokat, másokat pedig esetleg kihagyjunk. Már is emberekkel foglalkoztunk, de ezt a foglalkozást magunkon és a legszűkebb munkatársi közösségen kezdtük. Ebből a stabil magból lehetett aztán elindulni kifelé, eljutni például a tábor megvalósításáig, vagy a Csendes Napokon a lelki együttlét megéléséig. Itt már azt próbálgattuk: mi mit tudunk tenni

azért, hogy mások is úgy tudjanak kapcsolódni egymáshoz és hozzánk, ahogyan mi ezt már nyár közepe óta gyakoroljuk négyen, hatan, nyolcan s egyre többen. Persze nagyon sokat hibáztunk, rosszul mértünk fel szerepeket, célokat, erőviszonyokat, nem láttuk meg a másik vagy saját korlátainkat. De ez mind a tanulás és az emberi kompetenciák gyűjtésének módja volt. Természetesen mi ezt sem tudtuk, csak csináltuk, mert csinálni akartuk, jól szeretnénk volna csinálni. S ez a lelkesedés – egymás motiválása, a körénk gyűlő támogató munkatársak megerősítései által – tovább élhetett bennünk. Furcsa, de ezt a folyamatot még a Covid-19 járvány kitörése sem tudta megtörni. Akkorra már természetesnek tűnt, hogy az egész egyetemi közösséget érintő nehéz helyzetben mi is kivegyük a magunk részét a segítségadásból.

Ez az év nem csak azért volt olyan értékes számomra a lelkipásztorrá válásom szempontjából, mert olyan rendkívül hasznos kompetenciákat kezdtem el építeni, mint az adminisztrációban való jártasság, a pénzügyi ismeretek szélesítése, a közösségszervezés, a kisebb-nagyobb közösségi dinamikák jobb felismerése, a problémamegoldó képesség, a határidők szoros betartása, vezetői és beosztotti szituációkban való tájékozódás, vagy a saját határok és korlátok felismerése, hanem azért is, mert – ebben, a felnőtté válás szempontjából olyan kulcsfontosságú időszakban – egy igazán jó ügynek munkálásában, egy igazán jó csapat részeként vehettem részt. Ez az ügy pedig a teológusok és tanítók (nem is olyan) kis gyülekezetéért való szolgálat volt. Az élmény, érzés, emlék, személyiségem részévé vált, s kétségkívül meghatározó mai lelkipásztori szolgálatomban is. Doktorandusz hallgatóként bizonyosságom lehet a felől, hogy ha kitartóan és elkötelezetten folytatom munkámat, bizonyára tovább szolgálhatom azt az egyáltalán nem kicsi gyülekezetet, amit a Magyarországi Református Egyháznak is szoktunk nevezni.

Tóth-Gyóllai Dániel

DRHE HÖK szenior 2019/20-as tanév